

Győri Ítéltábla
Gf.II.20.227/2015/5/I.

A Győri Ítéltábla a Budapesti 177. sz. Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek a dr. Holobrádi Emese ügyvéd által képviselt alperes ellen kölcsön megfizetése iránt indított perében a Veszprémi Törvényszék 2015. október 16. napján kelt 1.G.40.095/2014/30. számú ítélete ellen az alperes részéről 31., 33. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán megtartott tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú ítélet fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen az államnak az illetékügyben eljáró hatóság felhívására 2.500.000. (Kétmillió-ötszázezer) Ft fellebbezési illetéket.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen a felperesnek 1.270.000. (Egymillió-kettőszázhetvenezer) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a cégjegyzékbe 2003. január 20-án Cg. ... cégjegyzékszám bejegyzett alperesnek 2004. októberig egyedüli tagja "A" volt, majd 2004. október 8-án az alperesi társaság tagja lett a "B" Kft is, mely társaságnak akkor a felperes gyermekei voltak a tagjai.

A 2003. augusztus 7-én kelt adásvételi szerződéssel az **település 1i ...1.** hrsz. alatti ingatlan 4/10 - 4/10 tulajdoni illetőséget a "B" Kft. és az alperes, 2/10 tulajdoni illetőségét pedig a "C" Kft. vásárolta meg 9.000.000,- Ft vételárért. Az adásvételi szerződés szerint a vevők a vételárát egyetemlegesen tartoztak megfizetni az eladónak, de rögzítették, hogy a vételár teljes összegét az alperes fizeti meg, és azt a többi vevő a későbbiekben részére a tulajdoni hányaduk szerint rendezi.

A 2004. március 31-én kelt „szerződésben” az alperes, a "B" Kft, valamint a "D" Kft (korábbi nevén: "C" Kft.) „kinyilvánították a közös akaratukat, miszerint az **település 1-i ...1.** hrsz.-ú ingatlanukon szabadidőközpontot hoznak létre és azt közösen üzemeltetik. A felek az árbevételből és a költségekből az ingatlan tulajdoni hányadainak megfelelően részesednek. Eszerint az alperesi Kft 40 %, a "D" Kft 20 %, "B" Kft 40 %. Kijelentették, hogy a szerződés az aláírástól számított hat éven belül nem bontható fel."

A fenti szerződő felek 2004. május 10-én egy „megállapodást” írtak alá. Ebben a "B" Kft és a "D" Kft engedélyezte az alperesnek, hogy a közösen megvásárolt **település 1i ...1.** hrsz. alatti ingatlanon szabadidőcentrum céljára épületet emeljen, ehhez a teljes ingatlanra a

földhasználati jogot határozatlan, az épület fennállásának időtartamára biztosították térítésmentesen. Megállapodtak abban is, hogy a telek a társaságok osztatlan közös tulajdonában marad, az azon emelt épület viszont kizárólagosan egyedül csak az alperes tulajdonát képezi majd. Az alperes kijelentette, hogy a tervezett beruházás költségeit teljes egészében maga viseli. A felek kijelentették, hogy a beruházás fentiek szerinti megvalósulása érdekében a beruházás egyedüli építője az alperes, és ennek megfelelően az építési hatóságnál az építési engedély módosítása iránt eljárnak, annak megváltoztatásához szükséges nyilatkozatot megadják. A **"B"** Kft, valamint a **"D"** Kft kötelezettséget vállalt arra, hogy a beruházás elkészülését követően az épületre az alperes tulajdonjogának bejegyzéséhez szükséges nyilatkozatot megadják.

A felperes és az alperes ügyvezetője, **"A"** 2003-ban munkakapcsolatban álltak, és jó bizalmi viszonyt ápoltak egymással, ezért miután az alperes a sportcsarnok felépítéséhez megszerezni tervezett pályázati pénzhez nem jutott hozzá, úgy állapodtak meg, hogy a **"B"** Kft tagként belép az alperesi Kft-be, a felperes pedig finanszírozóként részt vesz a szabadidőközpont felépítésében, majd működtetésében. Ennek érdekében a felperes az alperesnek az építkezéshez, majd a működtetés során - a **"A"** által kiszámolt és a felperesnek rendszeresen megküldött értesítők szerint - határozatlan időre, kamatmentes kölcsönöket nyújtott a következők szerint: 2004. november 3-án 15.000.000,- Ft-ot, 2004. november 23-án 14.500.000,- Ft-ot, 2004. december 22-én 6.000.000,- Ft-ot, 2005. január 17-én 10.000.000,- Ft-ot, 2005. február 21-én 10.000.000,- Ft-ot, 2005. március 22-én 17.067.000,- Ft-ot, 2005. december 28-án 7.000.000,- Ft-ot, 2006. április 25-én 2.500.000,- Ft-ot, 2009. március 26-án 6.000.000,- Ft-ot, 2009. június 29-én 5.100.000,- Ft-ot, 2009. december 30-án 2.800.000,- Ft-ot, 2010. július 16-án 3.000.000,- Ft-ot, 2010. szeptember 30-án 3.000.000,- Ft-ot, 2010. november 18-án 2.000.000,- Ft-ot, 2011. január 6-án 2.200.000,- Ft-ot, 2011. április 6-án 3.750.000,- Ft-ot, 2011. július 6-án 3.500.000,- Ft-ot, 2011. július 28-án 1.000.000,- Ft-ot, azaz mindösszesen 114.417.000,- Ft-ot.

A felperes 2011. november 21-én a fenti kölcsönszerződéseket felmondta, amit az alperes 2011. november 28-án vett át, így a kölcsönszerződések 2011. december 13-án megszűntek, a kölcsönösszegek visszafizetése esedékessé vált.

Az alperes 2014. szeptember 24-én egyik ingatlanát értékesítette, és annak vételárából a felperes felé fennálló kölcsöntartozásából 12.009.985,-Ft-ot megfizetett.

A Veszprémi Törvényszék a 4.Fpk. 19-15-000078/5. számú végzésével elrendelte az alperes felszámolását, ennek kezdő időpontja: 2015. június 5. napja.

* * *

A felperes utóbb leszállított végeleges keresetében kölcsöntartozás jogcímén 106.407.015,- Ft, és ennek 2011. december 14-től járó törvényes késedelmi kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Arra hivatkozott, hogy az alperessel szóban határozatlan idejű, kamatmentes kölcsönszerződéseket kötött. Ezek alapján - banki átutalások útján - 2003. szeptember 2-től 2011. július 28-ig (19 különböző, a keresetben részletezett időpontban és összegekben) összesen 118.417.000,- Ft-ot bocsátotta az alperes rendelkezésére. Az alperes a kölcsönszerződések 2011. november 21-i felmondása után e

tőketartozásából - az elsőfokú eljárás során - csupán 12.009.985,- Ft-ot fizetett meg, így 106.407.015,- Ft tőkével és annak késedelmi kamataival változatlanul tartozik. Az alperes érdemi ellenkérelmére előadta, hogy a kölcsönöket a ("B" Kft-ben tag) gyermekeire tekintettel, de a saját nevében nyújtotta az alperesnek. Ezt igazolja az is, hogy a "B" Kft a saját könyveiben nem tartott nyilván kölcsönkövetelést az alperessel szemben. Az alperes ugyanakkor a kölcsönöknek csak egy részét tartotta nyilván a "B" Kft által nyújtott kölcsönként, jelentős részét a felperes által nyújtott magánkölcsönként könyvelte le már abban az időben is, amikor az alperes könyvelését a "A" ügyvezető által kiválasztott könyvelő végezte. A "B" Kft-nek (mint az alperes tagjának), nem volt olyan kötelezettsége, hogy alperes költségeihez hozzájáruljon a szabadidőcentrum építése vagy működtetése során, így olyan kötelezettsége sem volt az alperessel szemben, ami kapcsán helyette bocsátotta volna az alperes rendelkezésére a keresetben követelt összeget.

Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Nem vitatta, hogy a felperes a keresetében megjelölt pénzösszeget a rendelkezésére bocsátotta, de azt állította, hogy ezt nem a „saját nevében”, hanem az alperesi társaság tagja, a "B" Kft képviselőjében tette. A felperes által eszközölt perbeli átutalások, a "B" Kft. képviselőjében teljesített „tulajdonosi befizetések voltak”, a társaság által a felperesnek adott 2004. január 6-án adott meghatalmazás alapján. Mindez a 2004. március 31-én megkötött szerződésben a "B" Kft. által vállalt költségviselési kötelezettség teljesítéseként, az **település 1i ...1. hrsz. alatti ingatlanon megvalósítandó beruházással összefüggésben** történt.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 102.407.015,-Ft-ot, ennek 2011. december 14-től a kifizetésig járó, a mindenkorai késedelemmel érintett félév első napján érvényes jegybanki alapkamatnak megfelelő kamatát, továbbá 4.200.740,- Ft perköltséget, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Határozatának indokolásában rögzítette, hogy a perben releváns jogi tények 2014. március 15. előtt merültek fel, ezért a jogvita elbírálására az 1959. évi IV. törvény (rPtk.) rendelkezései alkalmazandók. A rPtk. 523. § (1) bek. szerint pedig kölcsönszerződés alapján a pénzintézet vagy más hitelező köteles meghatározott pénzösszeget az adós rendelkezésére bocsátani, az adós pedig köteles a kölcsön összegét a szerződés szerint visszafizetni.

Elsődlegesen azt vizsgálta, hogy a nem vitásan a felperes bankszámlájáról az alpereshez megérkezett - a keresetlevélben feltüntetett - átutalásoknak, mint kölcsönösszegeknek a jogosultja a felperes volt-e, vagy a felperes csupán a "B" Kft képviselőjében járt-e el. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint - az alperes által hivatkozott - korábban a Veszprémi Törvényszék előtt 4.P. 20.974/2012. ügyszám alatt a felperesnek az "A" alperes ellen indított perében tett azon előadások, hogy az ott visszakövetelt kölcsönösszegek nyújtása során a felperes a "B" Kft képviselőjében járt el, az alperesi vélekedéssel ellentétben önmagában nem dönti el a jelen perben a fenti kérdést. A felek egyező előadása alapján abból indult ki, hogy a perbeli kölcsönök célja az Ajkán megépítendő Oázis szabadidőcentrum létesítési, majd működtetési költségeinek fedezése volt. E költségek viselése kapcsán meghatározó jelentőséget tulajdonított a 2004. május 10-i megállapodásnak, amelyben a "B" Kft, az alperes, valamint a "D" Kft - korábbi 2004. március 31-i szerződésüket módosítva - azt rögzítették, hogy a beruházás költségeit teljes

egészében az alperes maga viseli. Elvetette az alperes azon érvelését, hogy a 2004. május 10-i megállapodás mellett továbbra is hatályban maradt a 2004. március 31-i megállapodás is, hiszen mindkettőnek azonos volt a tárgya, a felépítmény költségeinek viselése. A 2004. május 10-i megállapodás egyértelműen azt tartalmazza, hogy a "B" Kft-nek nincsen kötelezettsége az építkezés finanszírozása során. Ezen nem változtatott az sem, hogy a későbbiekben a "B" Kft. az alperesi kft. tagjává vált, amit a "B" Kft akkori ügyvezetőjének (ifj. felperes neve) a tanúvallomása is alátámasztott, ezzel egyező kijelentést tett az Ajkai Járásbíróság előtt 6.P. 20.426/2014. szám alatt (dr. felperes neve felperes és "A" alperes között) folyamatban lévő perben "A" is, kijelentette, hogy „nem volt taggyűlés, tehát nem volt a tagoknak ilyen befizetési kötelezettsége sem”. Szintén ezt támasztja alá, hogy a "B" Kft. könyveiben nem tartott nyilván tagi kölcsön követelést az alperessel szemben, amit megerősített "E" tanú, és "F" könyvvizsgálói jelentése. Utóbbiak nem találtak magyarázatot arra, hogy a kölcsönök egy részét az alperes miért a "B" Kft által nyújtott kölcsönként tartotta nyilván annak ellenére, hogy a kölcsönök mindannyiszor a felperes számlájáról „lettek indítva”, és ennek megfelelően a kölcsönök másik része a felperes kölcsönként volt nyilvántartva. Az elsőfokú bíróság a felperesi tényeloadást alátámasztó bizonyítékként értékelte a 2014. szeptember 24-én kelt ingatlan adásvételi szerződést is, amelyben az alperes eladóként maga is úgy nyilatkozott, hogy a vételárból 12.009.985,- Ft-ot a vevő, az alperes részére magánkölcsönt nyújtó felperes bankszámlájára köteles utalni. A későbbiek során ez meg is történt, és a felperes ezen összeggel szállította le a keresetét. Az elsőfokú bíróság e körben nem találta megalapozottnak azt az alperesi védekezést, hogy e szerződést annak létrejöttének körülményei miatt nem lehetne bizonyítékként értékelni. Kiemelte, hogy a felperes az általa nyújtott kölcsönök vonatkozásában a jelen perben előadottakkal egybevágoan nyilatkozott a korábban 4.P. 20.974/2012. szám alatt a Veszprémi Törvényszék előtt folyamatban volt perben is. „Amikor a felperes a beruházás költségeinek finanszírozására pénzeszközöket nyújtott a "G" Kft részére, azt úgy tette, hogy ezen összegeket közvetlenül a "G" Kft számlájára történő banki átutalás útján teljesítette magánbankszámlájáról.” (Veszprémi Törvényszék 4.P. 20.974/2012./9. sz. beadvány felperes 2013. január 16-i irata). Az elsőfokú bíróság nem értett egyet az alperes azon védekezésével sem, hogy az általa csatolt 2004. január 6-i meghatalmazás azt bizonyítaná, hogy a felperes a perbeli kölcsönszerződések vonatkozásában a "B" Kft meghatalmazásából járt el. Álláspontja szerint e meghatalmazás tartalmilag a felperest arra jogosította, hogy a "B" Kft nevében tárgyaljon, szerződést kössön, illetőleg a "B" Kft bankszámlájáról pénzáttutalást hajtson végre. A jelen perben azonban nem vitásan valamennyi átutalás a felperes saját bankszámlájáról történt, így ezek az utalások nem vonhatók a meghatalmazás hatálya alá. Az elsőfokú bíróság a kereset tárgyává tett átutalások közül csupán a 2003. szeptember 2-i 4.000.000,- Ft-os átutalásra alapított kereseti igényt nem találta megalapozottnak. A határozatlan időre kötött kölcsönszerződések a felperes felmondásával szűntek meg és az általa megjelölt 15 napos teljesítési határidő nyomán a rPtk. 321. § (2) bekezdésében írtakra figyelemmel 2011. december 13-án volt esedékes a visszafizetésük, ezért az elsőfokú bíróság a rPtk. 301. § (1) bekezdésében írt mértékű késedelmi kamat fizetésére is kötelezte az alperest.

Az elsőfokú ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak részbeni megváltoztatásával a kereset teljes elutasítását, másodlagosan

az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság kizárólag a felperes által szolgáltatott bizonyítékokat fogadta el ítélezése alapjául, míg az alperes által rendelkezésre bocsátottakat mellőzte, és ennek a Pp.221.§ (1) bekezdését megsértve megfelelő indokát sem adta. Így álláspontja szerint az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a bizonyítékok mérlegelése során a 2004. január 6-án kelt meghatalmazást, a korábban folyamatba volt perben a Veszprémi Törvényszék 4.P.20.974/2012/16. sorszámu, és a Győri Ítéltábla ezt helybenhagyó Pf.III.20.142/2013/7. sorszámu ítéleteinek indokolásában foglaltakat, a felperes jogi képviselőjének 2010. augusztus 23-i, 2014. július 21-i és 2014. augusztus 8-i leveleit, és a **"B". Kft.** ügyvezetőjének 2015. április 29-én kelt levelét is. Szintén figyelmen kívül hagyta a felperesnek a jelen eljárásban tett személyes előadását, és ifj. felperes neve tanúvallomását is. Ezekből - álláspontja szerint - egyértelműen megállapítható, hogy a felperes nem a saját nevében, hanem a **"B". Kft.** képviselőjeként járt el, és szolgáltatott pénzeszközöket az alperes részére. Ebből következően a felperes által képviselt **"B". Kft.** vált a szerződés(ek) alanyává így - az ingatlan tulajdonosává, az alperesi társaság tagjává - és az alperes részére szolgáltatott tagi kölcsön jogosultjává is. Amennyiben az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat megfelelően, és összességében értékelte volna, csak azt állapíthatta volna meg, hogy a felperes soha nem szolgáltatott kölcsönt az alperesnek, hanem a **felperes a "B". Kft. nevében járt el, és az ő képviseletében nyújtott kölcsön az alperesnek,** aminek a jogosultja így nem a felperes, hanem a **"B" Kft.**

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet fellebbezett részének a helybenhagyására irányult, annak helyes indokai alapján.

* * *

Előrebocsátja az ítéltábla, hogy az elsőfokú ítéletet a Pp. 253.§ (3) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül. Ennek alapján - fellebbezés hiányában - a felülbírálat nem érintette az elsőfokú ítéletnek a felperes keresetét az elsőfokú ítéletben foglalt marasztalást meghaladó részében elutasító, első fokon jogerőre emelkedett rendelkezését.

Az így elbírált fellebbezés nem alapos.

A fellebbezés kapcsán az ítéltábla mindenekelőtt rámutat arra, hogy az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének törvényes indoka nem volt, az elsőfokú bíróság az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak megsértése nélkül hozta meg a határozatát, amelyet a Pp. 221.§-ban foglaltaknak megfelelően indokolt meg.

Az elsőfokú bíróság az érdemi döntés meghozatalához szükséges releváns tényállást túlnyomórészt helyesen állapította meg, azt az ítéltábla - a másodfokú eljárásban becsatolt iratok alapján - az alábbiakkal egészíti ki:

- A felperes az alperessel szemben folyamatban lévő felszámolási eljárásban határidőben 106.407.015,-Ft összegű hitelezői igényt jelentett be, amit az alperes felszámolója - a jelen perre tekintettel - vitatott követelésként vett nyilvántartásba.

- A **"B"**. Kft. az alperessel szemben folyamatban lévő felszámolási eljárásban nem jelentett be hitelezői igényt.

Az elsőfokú bíróság - az így kiegészített tényállás alapján - az általa lefolytatott bizonyítási eljárásban beszerzett bizonyítékokat a Pp. 206.§-a szerint helyesen, okszerűen, összességükben értékelve a perben releváns tényeket helyesen állapította meg, és az abból helytálló jogi következtetést levonva marasztalta az alperest.

A felperes keresete és az alperes védekezése kapcsán a jelen perben eldöntendő kérdés az volt, hogy kölcsön jogcímén kerültek-e átutalásra az alperesnek a perbeli pénzösszegek, illetve hogy ezt a kölcsönt a felperes nyújtotta-e az alperesnek, vagy - az alperes hivatkozásának megfelelően - a **"B"**. Kft.

Az alperes az elsőfokú ítélet elleni fellebbezésében azt már nem tette vitássá, hogy a perbeli pénzösszegeket kölcsön jogcímén kapta, kizárólag arra hivatkozott, hogy azt nem a felperes nyújtotta. A felperest terhelte a Pp.164.§ (1) bekezdése alapján annak bizonyítása, hogy a kölcsönöket ő folyósította az alperesnek, az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy részére a kölcsönt más személy, a **"B"** Kft. folyósította.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok helytálló mérlegelésével jutott arra a következtetésre, hogy a perbeli pénzösszegeket kölcsönként a felperes bocsátotta az alperes rendelkezésére, ezért azt az alperes neki köteles visszafizetni, ezt a Pp. 221.§ (1) bekezdésének megfelelően indokolta meg. Helytállóan indult ki abból, hogy a felek között utóbb létrejött - tartalmában a korábbi megállapodásukat módosító - 2004. május 10-i szerződés alapján a **"B"**. Kft. tagi mivoltából eredően, de az alperes által megvalósított beruházást illetően sem terhelte fizetési kötelezettség az alperes felé. Helyesen tulajdonított jelentőséget annak is, hogy az átutalások közvetlenül a felperes bankszámlájáról érkeztek az alpereshez, és helyesen vonta mérlegelési körébe a 2014. szeptember 24-én létrejött ingatlan-adásvételi szerződés tartalmát is, ami egyértelműen azt támasztotta alá, hogy a perbeli kölcsönszerződések a felperes és az alperes között jöttek létre.

Az elsőfokú bíróság bizonyítékokat mérlegelő tevékenységét (Pp.206.§ (1) bekezdés) az alperes alaptalanul támadta a fellebbezésében. Az elsőfokú bíróság ugyanis ítéletének indokolásában részletesen kitért arra, hogy milyen bizonyítékok alapján állapította meg a tényállást, és mik voltak azok a körülmények, amiket a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett, és ezek alapján miért találta bizonyítottnak a felperesi tényállítást a kölcsönt nyújtásával kapcsolatosan, és az ezzel szembeni alperesi védekezést - a kölcsönt nyújtó személyével kapcsolatban - miért nem.

Megjegyzi az ítéletábra, hogy az alperes fellebbezésében felhozott körülmények jelentős részét egyebekben már az elsőfokú bíróság is a mérlegelési körébe vonta. Így kifejezetten kitért arra, hogy az alperes fellebbezésében hivatkozott 2004. január 6-i meghatalmazás miért alkalmatlan annak a bizonyítására, hogy a perbeli kölcsönszerződések esetén a felperes a **"B"**. Kft. meghatalmazottjaként járt el. Mérlegelése során valóban nem a Veszprémi Törvényszék 4.P.20.974/2012/16. sorszámu, és a Győri Ítéletábra ezt helybenhagyó Pf.III.20.142/2013/7. sorszámu ítéleteinek indokolásában foglaltakból indult ki, hanem

helyesen az e perekben az érdekeltek által megtett nyilatkozatokat vonta mérlegelési körébe. Értékelte a peres feleknek a jelen perbeli személyes előadását, és a tanúk vallomását is, azonban ezeket összességükben, és a többi bizonyítékkal összevetve, s nem csupán azoknak az alperesi fellebbezésben - a szövegkörnyezetből kiragadott - részeit.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában az alperesi fellebbezésben felhozott egyéb okiratokkal (levelekkel) valóban részletesen nem foglalkozott, de ítélete indokolása ettől függetlenül megfelelt a Pp.206.§ (1) bekezdésében írt követelményeknek.

Az alperes fellebbezésében hivatkozott, a felperes jogi képviselőjének 2010. augusztus 23-i leveléből kiragadott mondat önmagában is ellentétes ugyanezen levél második oldalának második bekezdésében foglaltakkal. A felperes jogi képviselőjének 2014. július 21-én kelt és 2014. augusztus 8-án kelt levél tartalma (22/A/4-5) éppen arra utal, hogy a felperesnek áll fenn követelése az alperessel szemben. Ezek együttes tartalmából sem lehet okszerűen olyan következtetést levonni, hogy a perbeli összegre az alperes és a **"B"**. Kft. között jött volna létre kölcsönszerződés. Ugyanígy alkalmatlan erre az alperes fellebbezésében hivatkozott 2015. április 29-i levél is. Ennek körében egyrészt abból kell ugyanis kiindulni, hogy e levél az alperes és tagja közötti egyeztetési tárgyalás része volt, és valóban arra lehet belőle következtetni, hogy az alperes tagjaként az alperes tulajdonában álló ingatlan eladásából befolyó vételár megosztására tesz javaslatot - tekintettel arra, hogy az ingatlannak a **"B"**. Kft. is tulajdonosa - és nem arra, hogy a **"B"**. Kft.-nek kölcsönkövetelése állna fenn az alperessel szemben. Ennek körében pedig az elsőfokú bíróság helytállóan értékelte azt a tényt is, hogy a **"B"** Kft. könyveiben maga sem tartott nyilván tagi kölcsönkövetelést az alperessel szemben. Az ítélet tábla megítélése szerint az alperes és a **"B"**. Kft. közötti kölcsönszerződés létrejöttét cáfolja az a tény is, hogy a **"B"**. Kft. az alperessel szemben folyamatban lévő felszámolási eljárásban egyáltalán nem jelentett be hitelezői igényt. Ezen túlmenően pedig az ítélet tábla utal arra is, hogy az alperes a felperes 2011. november 28-án átvett - a kölcsönszerződéseket felmondó és visszakövetelő - levelére sem reagált. Kizárólag a perben védekezett már azzal, hogy a felperes nem nyújtott neki kölcsönt, holott ez nyilvánvalóan elvárható lett volna, amennyiben valóban nem a felperes bocsátotta rendelkezésére a perbeli pénzüsségeket.

Az alperes fellebbezésében hivatkozott okiratokat összevetve tehát a perben felmerült valamennyi egyéb bizonyítékkal, és azokat együttesen értékelve az ítélet tábla álláspontja szerint is az állapítható meg, hogy a perbeli pénzüsségekre a kölcsönszerződés a felperes és az alperes között jött létre, a felperes tényállításának megfelelően, és nem az alperes és a **"B"**. Kft. között. Utóbbit az alperes az őt terhelő bizonyítási kötelezettsége ellenére sem tudta bizonyítani. (Pp.164.§ (1) bekezdés)

Mindezek alapján pedig az alperes marasztalására helytállóan került sor.

A fellebbezésben előadottak tehát az érdemben helyes elsőfokú ítélet megváltoztatására nem adnak alapot, ezért az ítélet tábla az elsőfokú ítélet fellebbezett részét - az indokolás fellebbezés folytán szükségessé vált kiegészítésével - a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú eljárásban is pervesztes alperes a Pp. 239.§-a folytán alkalmazandó Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján viselni köteles a másodfokú eljárásban felmerült saját, valamint a felperes ügyvédi munkadíjból álló költséget. A felperes jogi képviselőjének munkadíját az ítélet tábla a Pp. 79.§ (1) bekezdése, valamint a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (2), (5) és (6) bekezdései alapján - a per egyéb adataira figyelemmel - a kifejtett ügyvédi munka mérlegelésével és a pertárgyérték alapulvételével bruttó 1.270.000.- forintban állapította meg. Köteles továbbá az alperes a Pp. 239.§-a folytán alkalmazandó Pp. 78.§ (1) bekezdése, az Itv. 59.§ (1) bekezdése, valamint a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján az államnak felhívásra megfizetni az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illetéket.

G y ő r , 2016. február 10.

Dr. Szalai György sk. a
tanács elnöke

Dr. Bajnok István sk.
előadó bíró

Dr. Ferenczy Tamás sk.
bíró

A kiadmány hitelül
kiadó: